

Projev Předsedy Národní Demokracie u hrobu Karla Kramáře

- CZ24 News | 15. července 2020

Vážené kolegyně, kolegové, kamarádi, přátelé, v novodobé historii naší strany se u Kramářova hrobu scházíme rok co rok, letos po sedmé. A téměř vždy za pohnutých okolností. Ať už to byl Majdan na Ukrajině v roce 2014, kdy jsme se tu sešli poprvé, který hrozil přerůst ve světový konflikt, nebo migrační krize, kterou jsme pocítili o rok později a kterou jsem zde připomínal i další dva roky, protože i v těchto dalších dvou letech česká společnost toto téma vnímala velmi znatelně a s obavami. Před rokem jsem zase mluvil o snahách vyvolat v České republice puč skrze hnutí Milion chviliek, vlastně takový český Majdan, opět placený ze zahraničí. Letos jsme byli svědky bezprecedentního útoku na lidskou svobodu pod záminkou neexistující pandemie. A vládní omezení ještě ani nestačila odeznít a už se na nás z médií valí další operace pod falešnou vlajkou, fingovaná smrt kriminálního, která rozpoutala neomarxistickou nenávist vůči všemu tradičnímu, všemu bílému. V čele těchto výtržností přitom nestojí barevní, jako spíše zfanatizovaná bílá mládež. Když vidíme, jak si počíná, jímá nás podobná hrůza, děs a odpor, jaký asi pocítoval Karel Kramář k řádění bolševiků v Rusku.

Moc bych si přál, aby se toto podivné běsnění, kdy lidé poklekávají na znamení solidarity, aby vzápětí šli bourat sochy a rabovat obchody (případně tomu – jako policisté – nečinně přihlížet), České republice vyhnulo a ono se jí nejspíše vyhne, ale důsledky této neomarxistické občanské války budou mít na západní civilizaci devastující účinky, které se projeví i v naší zemi ještě větší politickou korektností a ještě větším omezením svobody, nejen svobody slova, ale svobody jako takové. Vždyť i koronakrize nás připravila na čas i o tak samozřejmé svobody, jako jít s přáteli do hospody, nebo navštěvovat naše blízké. A z dlouhodobého hlediska nás připravila o soukromí, neboť si národ nechal líbit fyzlovací aplikaci e-Rouška a ještě ji přijal s vděkem.

To vše kvůli hysterii, kterou rozpoutala a šířila média – samozřejmě ne sama od sebe, ale na něčí popud, na něčí objednávku. I hnutí *Black lives matter* je stejnou hysterií, je placené stejnými lidmi (Soros apod.) a má podobný devastující potenciál – už nyní vidíme a slyšíme nebo nevěřícně čteme zprávy o tom, že bílí poklekají, líbají nohy, sypou si popel na hlavu, bourají sochy svých vlastních hrdinů, odkazují miliony dolarů na tyto demonstrace případně demonstrativně ukončují svoji kariéru, teatrálně se za „bílé“ omlouvají apod.

Všude nyní slyšíme, že na černých životech záleží. Snad by se mělo říkat, že záleží na všech životech, nebo se mýlím? Nebo snad na bílých životech nezáleží? A když se někdo opováží říci, že na bílých životech záleží, je označen za rasistu a vyhozen z práce, jak se nedávno stalo jednomu Britovi. Profesorka na Cambridge, která je indického původu, šla ještě dále a napsala, že na bílých životech skutečně nezáleží. Evidentní rasismus přešlo však jak vedení univerzity, tak sociální sítě. Mám pocit, jakoby se doba vymkla z kloubů a světem se šířil ne koronavirus, ale nějaký nový druh šílenství.

Někdo se nás snaží, opakovaně, zas a znovu, postavit proti sobě – západní tradici proti východní, křesťany proti muslimům, islám proti západu a západ proti islámu, černé proti bílým, Prahu proti venkovu, mladé proti starým, ženy proti mužům, děti proti rodičům, jednotlivce vůči jejich vlastnímu pohlaví, se kterým se narodili, rozdělit nás, abychom se nestýkali, abychom nevycházeli, aby mezi námi byly alespoň dva metry, abychom spolu nemluvili, nešli na pivo, pouze s náhubkem na ústech makali v nadnárodních řetězcích, zatímco naše vlastní živnosti jsou pozastaveny a přivedeny na mizinu. Obligátní rozděl a panuj.

Společným jmenovatelem těchto kritických momentů je snaha o vyvolání strachu, protože strach nás zažene do kouta, strach nás ochromí, strach z nás udělá poslušné stádo. Receptem je nebrat média a jejich zprávy vážně (ale přitom brát vážně tendence, které pozorujeme), cvičit schopnost kriticky myslet, bojovat proti onomu strachu, který se mezi nás snaží šířit. Jak? Tím, že se budeme naopak sdružovat a povzbuzovat, že si budeme udržovat čistou, jasnou a dobrou mysl, že se zkrátka nenecháme balamutit, ale onou českou kombinací nadhledu, humoru, improvizace a vzájemného pomáhání si, ony nejhorší chvíle překonáme. Možná se budeme muset také ozvat a říci jasné a hlasité ne, protože nemylme se – nepřítel je silný, záluďný a zákeřný, ale neporazitelný není. I on pouze sonduje, co vše si může dovolit, co vše si necháme líbit. Mnohé věci se na nás bude snažit aplikovat pouze tehdy, když mu to dovolíme a když získá pocit, že je nám to jedno, nebo že se nevzmůžeme na odpor.

Vzorem radikální a nekompromisní lásky k pravdě, vzorem neutuchající odvahy, vzorem hrdosti na český národ, tedy vzorem vlastností, které jsou k takovému odboji, o kterém mluvím, nezbytné, je nám právě dr. Karel Kramář. Jeho heslo „pravdou třeba proti všem“. Jeho odvaha postavit se proti režimu, který náš národ utiskoval i za cenu trestu smrti. Jeho odhodlání budovat nový stát, sloužit mu, i za cenu ztráty popularity, i za cenu toho, že se stal obětí atentátu. Jeho neutuchající pracovitost, píle, formulování stanovisek, politický boj, jeho odvaha nazvat věci pravým jménem (řeč o “bahně”), jeho idealismus, jeho láska ke slovanství. Z těchto jeho ctností bychom si mohli brát příklad a také bereme, proto se také ke Kramářově odkazu vědomě a aktivně hlásíme a proto se tu také v tiché vzpomínce každý rok scházíme. Připomínáme si jeho úmrtí, ale letos si připomeneme i kulatých 160 let od jeho narození.

Jak by Karel Kramář zareagoval na ony úděsné jevy, které jsem popsal v úvodu svého projevu? Jak by se chovala tvář v tvář tomuto běsnění jeho Národně-demokratická strana? Co by psaly její listy, jak by agitovali její členové, co by říkali a jak by politicky bojovali její zvolení zástupci?

Ke koronavirové krizi jsme se jako Národní demokracie už vyjádřili a to poměrně jasně, obšírně, a nejradikálněji ze všech stran (více [zde](#)). Naše prohlášení jsme koncipovali jako doporučení a rady vládě, jak by se měla zachovat a co by měla dělat a co by dělat neměla. Víc učinit nemůžeme a to, že se vláda zachovala přesně opačně, nijak neovlivníme.

Mám ale neodbytný pocit, že jasné stanovisko musíme zaujmout i k tomu, co se momentálně děje zatím pouze ve Spojených státech, ale co se postupně přelévá i do západní Evropy.

Využívám této až posvátné chvíle, abych prohlásil, co je oficiálním stanoviskem Národní demokracie k této hysterii: nehodláme přilévat olej do ohně, nechceme naskakovat na akci pod falešnou vlajkou, nechceme šířit rasovou nenávist, protože tu zde šíří někdo jiný. Nevěříme ničemu z toho, co se v médiích tvrdí stran toho, jak tento konflikt vznikl. Je v něm příliš podezřelých okolností, které nás nabádají k obezřetnosti a k tomu, abychom se domnívali, že jde ZASE o podvod a že jde ZASE o záměrné vyvolávání krize, která někomu vyhovuje.

Národní demokracie tu není od toho, aby se omlouvala, aby poklekávala, nebo aby hájila cizí zájmy. My hájíme a budeme hájit zájmy našeho národa. Vnímáme, že to, co bychom nazvali křesťanská civilizace, je v dnešní době vystaveno mnoha útokům, ale nikdo se jí nezastává. My se jí zastávat chceme. Bílý heterosexuální muž je dnes vystaven největším útokům a urážkám a nikdo se ho nezastává – my se ho zastávat chceme a budeme. Budeme se zastávat i jeho ženy a jeho děti, tedy rodiny, která tvoří stát a národ. Zde vidíme svůj úkol, své poslání. Nic není důležitějšího. *Nic, než národ.* I toto heslo, původně Palackého výrok, se stal sloganem Kramářovým, respektive sloganem strany, se kterou se zúčastnil posledního volebního boje.

Pokud ostatní politické strany chtějí bojovat za zájmy menšin nebo cizích států, více než za zájmy

většiny a za zájmy vlastního národa, je to jejich věc. Pokud vydávají jako na běžícím pásu prohlášení na podporu jedné asijské země, je to jejich věc. Pokud více podporují hnutí, která rozeštvávají, ničí, rabují, než hnutí, která vytvářejí pozitivní hodnoty, je to jejich věc. Pokud dávají větší práva a výhody migrantům než vlastním lidem, pokud migranty trestají mírněji než vlastní lidi (**znásilnění vs. ukradená čokoláda**), je to jejich věc. Voliči jim to případně spočítají. Národní demokracie ale vlastní národ zrazovat nebude. My jsme tu naopak právě pro něj. My víme, kde stojíme, víme, jaké jsou naše kořeny, víme, co je náš úkol, víme, co musíme a víme, co naopak nikdy nesmíme.

Pokud se mám poklonit, pak se skláním před vámi, Karle Kramáři, protože jste pro mne ztělesněním národovectví, desítek generací, které bojovaly a pokládaly život za tuto zemi, za tento národ. Pokud se mám poklonit, pak se skláním před Boží Prozřetelností, také proto, že ji tím prosím o to, aby nám dala sílu – zůstat pevně stát, ať se kolem děje, co se děje. Aby nás nikdo nedostal do kolen.

To je poselství Národní demokracie k dnešku: nesklánějme se před mocnými tohoto světa, nenechme se ani srazit na kolena. Zůstaňme pevně stát. Rozkročme se. Stůjme pevně. Zkřížme ruce. Přes nás zlo neprojde.

Děkuji za pozornost a Vlasti zdar!

Adam B. Bartoš, projev u příležitosti vzpomínky úmrtí dr. Karla Kramáře, pravoslavný chrám na Olšanských hřbitovech